

første, hun begunstigede? Om hun saa havde haft hundrede Elskere før ham, hvad betød det overfor den Kendsgærning, at hun nu fuldt ud var hans, hans Ejendom, hans Erobring . . . ?

Han saa' med ét hendes Hænder flagre som et hvidt Duepar op i Luften og hørte hende triumferende udbryde: »Her fandt jeg endelig ét . . . Pas nu paa!« Han fangede i Flugten det ham tilslyngede Bær men greb i det samme om den Haand, der havde kastet det, og vilde i sin Henrykkelse trække den til sig over Bordet for at føre den til sine Læber, da Døren blev slaaet op og Opvarteren og hans Følgesvend viste sig med Anretningen.

Nu blev Champagnen skænket op, Fadene afdækkede; og da de igen var bleven alene, løftede han sit Glas til en Hyldingsskaal og drak det ud til Bunden. Alligevel vedblev der, uden at han forøvrigt selv mærkede det, at være noget afdæmpet i hans Væsen, noget resigneret i det hede Blik, hvormed han under Maaltidet ufravendt betragtede hende. Ligesom hin Aften, da han var Ivan Salomons Gæst, sad han omgiven af kongelige Retter; men det var denne Gang ham, der lod Delikatesserne urørte, medens Fru Engelhardt var »Naturbarnet«, der uden overdreven Følsomhed lod sig Maden smage og endog en Gang lod Opvarteren kalde ind for i temmelig opbragt Tone